

Erdei-Szabó István

A ház emlékei V.

Egyszer a ház magára marad,
az udvar csöndjét fölveri a gaz.
Sűrű nyugalom költözik a falakba,
amit ő elrak nyugtalan napokra.
S a vaskos, félőlnyi vályogok mögött
emlékszik, lélegzik

s fölött
fagypont
alatt.

Elszólom magam

Ladányi Mihályra gondolva

Majd kibújok a bőrömből,
ahogy a szög a zsákból,
bár egy gyékényen árultunk,
messze az alma a fájától.
Kótyavetyére kerül a sor,
gyűlik a hóbelevanc,
ez volna a XXI. század,
vagy mi a franc?!
„Kezdetben két latorról volt szó.”
Mit akar tőlem ez a brancs?!

Heródes idő

Rémhírek jönnek naponta,
menetszázadok döngő léptei
mostani s leendő koponyákon,
mégis, mi megátalkodottak
nem akarjuk elfogadni a ténnyt:
megszállottak lettünk,
Európa nyakán a kés.
Aki még nem tudná:
ez lesz a végső pokol,
a III. világégés.

*(„Ne fogjon senki könnyelműn
a húrok pengetéséhez.”)*

Csáky Anna

Profán ima

Köszönjük, Uram, a szeretet Krisztus-arcát
s mindent, mi emberi: áldozat, kereszt,
a lélek angyali, templomi csendjét,
a kenyér varázsát, lázas szellemünk,
a fényfonált levelek hajnali élein,
zúgószél-muzsikát sűrű lomb között,
a lelkünkbe szivárgó őszi bánatot,
s verejtek égő cseppjeit homlokunkon,
az alkotó erőt, a gyarló halandó testet,
a lélekutazást, mely örökkévaló,
tejutak milliárd csillagát egünkön,
a kanyargó vizekre induló habzenét,
a gyúló vágy zümmögő darázsát,
a szerelemlángot, mely ellobog,
ha hús reggelek üvegharangja ébreszt,
s köszönjük, Uram, a lélekben megbúvó,
belénk ültetett fényes darabka Istent.

De lásd, Uram, térdig szutyokban járunk,
dagadt alfelú, rút ördög-angyalok
ropják a bőség pokoli, vad táncát,
a szépséget immár karóba húzták,
a szerelem kivérez párzás alatt,
s a jóság misztikus gyökere, úgy tűnik,
számunkra talán örökre elveszett.
Négy puha talpon sanda szenvedély
oson beteg éjszakák sötét útjain,
s a természet, e fényes istenasszony
alig kap levegőt durva láb alatt.

Autók robognak rétek halott testén,
árnyas puha zöldünk ólmot, olajat
a tenger, a száj füstöket nyeldekkel,
tüzek iramlanak haló erdeinken,
s gyilkosok mulatnak háborúban.
Kevés a Krisztus itt, s hiába áldozat,
a belénk ültetett isteni láng már
ellobog viharok örvénykútjaiban.

Fiadat keresztre adni értünk, Istenem,
a pusztulás rothadó testén dőzsölőkért,
az áldozat véres kínja, mondd, megérte-e?

Nyáresti séta

Alkonyok hevernek a kertek ölében,
hátrál a sugár, és rőt színeket kever,
az utca ilyenkor egy darabka éden,
könnyűvé válik minden gondolat, teher.

Szeretek este itt csendben andalogni,
hallgatva, virágraj, bokor mint susog,
a kertekben hintaszék, cicoma-holmi,
fölöttem lassuló táncú facsúcsok,
hangjukat mélyülő, könnyű csönd födi.
Rőt-vörös fényekben fürdetett arany
még bujkál a lombban és láng, ördögi,
de a madárcsevegés szinte zajtalan,
s asszonyi szemek a kapukban ragyognak,
mint lobogó lángú, ősi őrüzek.
Látom felsejleni arcát a holdnak,
medrében sötétkék, néma, holt üreg,
játszik a hunyó fény lépcsők hús kövén,
bukó nap szendereg álmos bokrokon,
egymásba kúszik a rózsza, lonc, kökény,
s az almafa, körte, birs most mind rokon.
Minden, mi remeg, ring, táncol köröttem:
harmatos virág, bokorág, lomb-fodor
összefonódik édes-bús örömben,
s könnyű ábránda ringatva, visz, sodor.

Nem is séta ez, hanem lebegés:
nap-játék az úton, mélyülő csönd,
csupa pasztell a fény már, csenevész,
árnyéket ír az est, a vénülő fönt,
a létezés teljes nagy szerelme
s a dolgok lüktető szíve-odva
épp belefér e szent alkonyi percbe,
nagyszerű lényegük felragyogva,
s mellettem lassan, némán ellebeg,
mint kék-ezüst halraj nagy csoportban,
a föld, a nap, az idő: kezdetek
s a jövő is, egymásba sodortan.

Demeter József

Csavarintások

1.

Előhívó

Nagy volt a szám,
Sose hallgattam.
Ők szabták rám: e-ez?
Divatlan.

Bányavirágok
Csillámai helyett,
Havasigyopár
Égisze kellett –

Fény, mely
Minden szín
Hazája. Előhívó –
Szívragyogtatásra.

Nagy a szám most is,
Igékkel tele.
Értük is zendítem,
Nem áltreferre.

Mégis hirdetik,
Ki, miért nincsen.
Bocsásd meg nekik,
Hogy: Vagy, Jóisten.

2.

Fehér zene

Ezüstlőn csillan a csönd.
Zúzmara zöngéje dallan.
Alvó búzavetések pipacs-
Szívéig – halkan.

Ó, hogy pilinkél, hogy
Hull a tél fehér zenéje!
Jégkottát szolmizálok –
Hány hóhalál elébe.

Rám férne a kikelet,
A hetvenedik! Mért várom.
Társadalmi ködben szűr-
Reális, szmogos kánon –

Sújt érdes vidéket itt,
Hópihe puhán – égis.
Földi látszat, miért csalsz
Éveim ellen mindig.

Nyúló Idő – minő szám-
Lap! Dali óráját nézem.
Hóvirágoj még nekem – tíz-
Hús tavaszt, Szerelem.

**3.
Pad**

Már csak a pad –
Ül, gubbaszt egymagában,
Bokáig érő levelek
Szmogosabb honában.

Szürke pocsolya a
Nap – saját vak tükrében.
Önmagán caplat az út,
Lábnyma egetlen égen.

Szúros, hideg eső
Szögecseli a földet.
Rímtelen éveidnek
Október sem örvend.

Ha jön a tél – s
Önmagát elfehérli,
Csordáit a köd
Hová decemberíti.

Még két-három hónap, és!
Vendéged lesz a Pad –, hogyha
Nem áltat. Rád ül, mint a ki-
Kelet. Ragasztósan várjad!

**4.
Fogas**

Ki érti, amit csak te nem –
Értesz. Színére fordul –
Hetvenkedően – a fonák...
Levetve nézi, nézi –
A kabát, ahogy! A fogast
Gazdájára aggatják.
Figyelmezteti, fű, fa,
Bokor, virág. Az út szélén
Heverő kővek. A kert –
Gyümölcsöt kinek terem,
Áldottállapotban, szégyen-
Szemre. Hiába, nem hiába –
Nagyothall a világ. Fals
Hangok szószólója
Zeng. Ki érti, amit csak te
Nem érthetsz. Ösvénylő
Úton-útfélen, mindig
Az ügyeletes zseni
A következő, sőt
Már a sor is... – egyedül.
Jó hosszan kanyarog.
Hús-vér fogas – kérdés. Ön-
Magadat mégis ráakasztod.
Kánikula van, mondod
Ingujjra gyürkőzve, nahát, s
Látod, hová megy – haza, és!
Kinek integet. Egy kabát.

5. Átlátszósdí

A vágy ablakát –
Égig tartam.
Angyalok
Szívébe láttam.

Lapot húztam tizen-
Kilencre. Húsz
Se vagyok,
Mondtad nevetve.

A házasság szerencse-
Játék. Aduász, óhó,
Szerelem. Lapjaimat
Kiterítem, csak!
Húnyd be a
Szemed, Szerelmem.

Ki húz lapot –
Tizenkilencre?
Hetven vagy már, s
Naplemente, de!

Tárva-nyitva
Most is minden.
Mért kocogtatod
A szívem. Éjjelente –
Tente-tente, hisz!

Ki mint veti
Álmát, vágyát, úgy
Alussza – kárát...
Hasznát. Fejetetején a
Világ. Billen a föld.
A házasság?

Lapot húztál
Tizenkilencre. Huszon-
Egy – fityisz
Beintve, s! Nevetés
A köbön. Unokástól.

6.

Agg költő édes keserve

Csak a szeme kellene,
Anélkül, hogy
Nézne. A Milyen volt...
Kéklő vers –
Égig nefelejce.

Csak az ajka kellene,
Hogy másnak
Beérjen. Őrizném
Cseresnyéjét –
Kártevőim ellen.

Csak a nyaka kellene,
Csókok pille
Fészke. Borzongjon
Bele a kert
A tavaszi fénybe.

Csak a két ölelő
Karja – oly nagyon
Kellene, hogy! Akit
Bezár vele,
Nekem köszönhesse.

Csak a melle kellene.
Tenyerem öblében –
Érlelnék, mily
Almákat! Dinnýs földem
Szélén. Másnak.

Csak a hasa kellene.
A meleg, puha párna.
Hajtsa rá fejét
Az éj –
Buja csillaglása.

Csak a lágyéka
Kellene. Hosszú
Combok öble.
Ezért forog a világ
Dúlt tengelyén körbe.

Csak a teste kellene
Már, s! Hogyha szíven
Szólna... Nyaldos
Friss lombot a víz.
Szomjas, őszi fodra. Is.

7.

Annyit

*„adj emberséget az embernek.”
József Attila*

Minden ember
Annyit ér – a világ
Szemében, amennyit
A világ ér az
Ember szemében, mert!
Az ember, azért
Ember, hogy ember
Legyen – végre.
Szívét az eszével,
Eszét a szívével –
Egyszemélyes
Háborúban –
Győztesen össze-
Békítse, ha veszít, s!
Ha nem, hisz – ember.

Gósi Vali

Ó, hol van

a derengő gyermeki béke,
a türkiz égbolt angyal-ragyogása
az ébenfekete éjszaka után,
mikor a derűs hold jeges udvarán
áttör a félszeg hajnali pír?

Most tűnik a fényben, és rettenetes
a pirkadó, reggeli ábránd,
felhőkhöz bújik a foszló tündéri vágy,
és vijjogva szálló madárraj húzza
tovább
a tűnő, ezüstös álmot.

*(A veronai autóbusz-baleset áldozatai-
nak emlékére 2017. január 20-án)*

Ringató

Úgy öllelek emlékeimben,
ahogy a fiát Mária;
élő szoborrá változottan
hiányod karomban
ringatom.

Szívem kihűlő, rideg márvány,
testemben vér helyett kín kering.
Mennék utánad, cipelném terhed,
míg gyönyörre válna e gyötrelem;
fájón is csodává nemesült sorsom
gyémántként ragyogna könnyemen.

Átöllelek emlékeimben,
ahogy a fiát Mária.
Ne riasszalak – nem sírok, látod,
maradjon örök a pillanat!
Hadd öleljelek álmaimban,
hagyd, hogy karomban tartsalak!

Úgy öllelek emlékeimben,
ahogy a fiát Mária.
Élő szoborrá változottan
hiányod karomban
ringatom.

Álmok

Megremeg fönt a holdvilág,
egy esőcsepp arcomon koppan,
a felhők sötétek, mély-lilák,
mögöttük csillagméc s lobban.

Dereng a fény a víz fölött,
egy parányi csodára várok,
szívembe békesség költözött,
ághegyen ringnak az álmok.

A Fény liturgiája

Újra e rezzenetlen sejtelem,
az ünnepélyes békesség van itt,
és visszhangzik a csend a lelkeken,
árad a fény, mely majdnem elvakít.

Csitul a fájdalom, a könny apad,
kihajt a fű, bomlik ezer virág,
a horizonton aranylik a nap,
leveleket ringat minden faág.

Áradó

Mint jegenyesoron a napmeleg,
minden tavasz új reményt teremt.
Árad a fény a fáradt arcokon,
és lebegünk a valóság felett.

Míg ringatóznak ősi dallamok,
a színek, fények pompája ragyog.
Átölel a csönd, s a lelkeken
már új világra nyílnak ablakok.

Fellinger Károly

Papírra

Mint a váratlan vendég, egyszercsak látogatást tett nálam a múltam, Hubert pezsgőt is hozott magával, hadd legyen oltári nagy durranás, nyugtatni próbált, hogy az új házzal minden oké lesz, hisz ismeri rég, pedig esküszöm, én is nehezen ismerem ki magam benne, aztán meg most vettem jelzőloghitelre, meg ahogy vesszük úgy általában, az ösztönöm, igen az ösztönöm azt súgja táguló nyakerekkel, a jövőn keresztül érkezhett.

Ballada a hét évig bolyongó huszárról

Hét évig bolygott Jókán a huszár, görbe utcákon, szép lányok után.

Ördögfiókák irigy szemekkel megátkozták őt a szerelemmel.

Tüzesemberek nyomába jártak, elásott kincsek lángot okádtak.

Vén platán alatt, jó Bercsényiként, nem adta ő fel könnyen a reményt.

Miként a szellő görbe utcákon, bolyong a huszár éjtnap lóháton.

Elsüllyedt várból kísért a csönd, garabonciásként visszaköszön.

Ördöglyukakból csábít az ének, szárnya nő ott a bölcsek kövének.

Mocsarak hívják pacsirtadallal, mocsarak védik károgó jajjal.

*

Hét évig lova bolyong utána, szellőként követi komor árnya.

Gyermekhangra

Elutazott a nagypapa

Elutazott a nagypapa,
messze jár már nagyon,
a képe meg hallgatózik
a hófehér falon.

Mézeskalácsszívet választ,
fényes tükör rajta,
benne lesi, hogy mekkorát
növök napról napra.

Szomjas dalocska

Gémeskutam,
Lásd, kiapadt,
a patak is
messze szaladt.

Üres vödör
vándort ha lát,
kiönti rá
a bánatát.

Adinának

Rohan a hosszú út,
megtörik egy helyen,
az öröklét fáját
oda elültetem.

Nyakas kis angyalok
állják a fát körbe,
azt hiszik, az útjuk
miatta lett görbe.

H. Hadabás Ildikó

Voltál-e?

Hallod az öreg fáknek lélegzését,
mikor a csendben felsóhajtnak,
s hajnalonta
könnyecseppek kristályait csókolja róluk a napsugár?
Minden éjjel megölelik a levelek
a fákat, s megremeg a csillagos éjszaka
boldogságuktól. Föld középig,
Isten szívéig érő néma örömuiktól,
ébred a hajnal minden éjszakából –
érezteél-e így Te is, ilyen tökéletes
évgyűrűket növelve,
zöld leveleket hajtva,
szólongatva a rád szálló madarakat –
szerettél-e már ilyen boldog némasággal Te is?
Remegve-vártad-e a felhők függönyéből
égi színpadra pipiskedve kilépő csillagok táncát,
gyönyörködve a tökéletesség kimondhatatlanságától,
mely szétfeszíti a kimondhatatlant kimondhatatlanná?
Hallottad-e, ahogy örült játékkal,
osonó lépteit sem sejtve betáncol szilajul a szél
a fák nyitott karjaiba,
végig törve évezredek türelmes éjszakáit,
halálba szeretve, kitépett gyökerekkel,
még ilyenkor is némán, tökéletesen?
Egyszer, voltál-e fa, Te is?

És Ember is?

Fazekas József

Megsebzett körtefám Mindig

Megsebzett körtefám
ő bennem s velem
ő a cédrusom
ő az életem
fut a tekintet fut az idő
ordít a világ tört kereplő

láttunk mindent
égre nőtt időt
titkot árulást
elpárált jövőt
semmi szó
barátunk a csend
átölellek s hallom
a lelked zeng.

Mindig szeretlek
mindig mindig
érezlek bajban
mindig mindig
addig akarom
tudni hogy élsz
amíg nem metsz
ketté a félsz
szeretlek óvlak
szóval és tettel
szeretlek nappal
szeretlek éjjel
élettől halálig
földtől az égig
ne kérdezz semmit
ne mondjál semmit
mindig féltelek
mindig szeretlek
veled elbírom

e súlyos életet.

Kezek

Kezek
 könnyűek súlyosak
 ernyőként
 magasultak fölém
 ahogy megszülettem
 s fürdetett
 fényben vízben
 simogatott
 csalogányhangú ének
 szívével takarta testemet
 kezek drága kezek

kezek
 égre emelő hullámváz
 sóhajba hajló remegés
 elbocsátó féltésre zuhant
 kiáltozás
 most fönny ragyogtok
 az ég peremén
 bevilágolni maradék erőm
 kezek drága kezek

kezek
 a mérleg nyelve
 századok bajától
 kisebesedve
 titkokba bújt egyengetők
 ma is üzentek az idő
 ágai közt
 amíg elég vakságom
 csegettyűk énekén
 kezek drága kezek

kezek
 álca-világ hullámain
 fenn integetők
 s mélybe rángatók
 nézzétek
 átúszom a tengert
 delfinek dalolnak velem
 rámunnak a cápák
 fölém csillagzik a part
 míg ezer sebem szárad
 a sziklákon
 kezek mindenféle kezek
 kezek legyetek

kezek
 a mindenség ajándékai
 nyílatok mint a virág
 a pusztulás mélye fölött
 ragyog ragyog egy ép ág.

Fénylő bazaltköveken

(Pataki tanárain emlékére)

Itt állok
diófa vénen
fénylő bazaltköveken
s visszahoztam arcomon
az útravalót
drága alkalom
drága alkalom

visszahoztam
mit annyi professzorom
összeszótta emberré
majd ezer napon
hogy bármerre menjek
fénylő bazaltkövek
porával sarkamon
legyek az
ami lehetek
ami lehetek

legyek kéz szó
érted fájdalom
fáradtságban vigalom
titkon szeretet
ahogyan mérték
úgy mérjek
csak egyenes út
csak egyenes út

visszahozom
adni belőle
nőjön jövőnek
mindörökre
kőkemény professzorok
drága ajándéka
miként a szent ígét
mert úgy kaptam
ingyen
életre halálra
életre halálra

szivárvány-fényben
legyenek áldva
legyenek áldva.

Olasz Valéria

Levél lányomhoz

Elfogy lassan a nyár
az ősz itt beköszönt
nem tudom merre jársz
milyen ruhába öltözöl
hűvösek az esték
a nappalok csalfák
fénytelen üresség
amit hátra hagytál.

Hát élj határon túl
ám néha íj levelet
itt az ég beborul
szívem is nehezebb
repülőgépre száll
a fáradt madár-raj
vajon hány éve már
hogyan bennem dúl a jaj.

Hallgatsz hetek óta
nézem a hús' eget
a közös Európa
határai felett.
Írj már őszbe fordul
ne várd meg a telet
anyád könnye csordul:
adj egy élet-jelet.

Elfogy lassan a nyár
belesápad a föld
halványodik anyád
csenddel jaj meg ne öld!
Kopik a remény is
hogyan valaha hazatérsz
s ha leveled késik
kihűl a szív s az ész.

Bennünk ring a világ

(alkotói ars poetica)

Gyűjtogatjuk a lámpást
talán még nem késő
kezünkben toll ecset
szemünkben sugaras égő
anyaföld méhe lüktet velünk
megidézünk letűnt korokat
árva anyákat gyámolítunk
szavakból szövünk virágokat.

Mert bennünk ring a világ:
ha felnézünk fenn a csillag
fényesebben járja útját
különös áhítattal hittel
nézünk korunk ablakán át
hamisságot nem tűr
szívünkben Isten
így maradhat miénk
egy kicsit a Minden'.

Gyűjtogatjuk a lámpást
észrevétlen csodákra vágyva
hogyan ne sújtson le az emberiség
közönye átka tollat fogunk
s festőink tiszta ecsetet
megmenteni templomot sorsot mecsetet
nyitogatjuk lelkünk rejtett zeg-zugát
utunkat járjuk az alkotás
próbáin át mert vérszerződést
kötöttünk a földdel
az életet adó anyaöllel
mert ring bennünk a világ
és minden csepp kötelez
amerre a legfényesebb
csillag irányít vezet.

Szárnyalás

In memoriam Kocsis Zoltán

Csend ütemén harangocskák
szólnak, „la campanellák”,
visszhangok, szívhangok.

Harmatot sírnak a fák,
áramló patakocskák.
Karmester nélkül
bolyong az est, a hajnal,
halkan sikít a dallam,
szellő száguld távol
kürtökön át,
egy angyal felnyitja
az égi zongorát.
Etűdök szólnak
ég és föld között,
egy hófehér sirály
végtelenbe költözött.

Veronai éj

(egy baleset áldozatainak emlékére)

„Látjátok feleink”,
tegnap még ifjú emberek voltak,
nap-mint-nap életet játszadoztak,
siklott a fény hajnali szívükön,
s ma már mozdulatlan holtak!

Hegyeket álmodtak
bátran és merészen,
kihívásokra, tettere készen.
De bekötötte az éj csillagszemét!
nem ragyog már rájuk
sem hold, sem égi fény,
álmaikat simogatja
hófehér égi lény.
Kettétört az út,
testük lángba borult,
lelkük örökre hazaszállt,
siratják őket anyák, apák,
róluk suttognak hófödte fák.
Jöhet-e ezután magyar tavasz?
Istenem, nélkülük felkelhet-e még a nap?

Madár János

Utolsó könyörgés

Magzatnyi erdő zúg szemünkben.
Jegenye ölel, mint egy anya, mint egy hős.
Homlokunk felé hogy mozdul a lomb.
Az ág is, a szél is rügyekkel viselős.

A fának, a kőnek is kismama-arca van.
Miattunk születik az oxigénerezet-hely.
Értünk lüktet a mindenség tüdeje.
A kozmikus lélegzet oly távol és oly közel.

Fönn, fönn – – – a végtelen izzó kavicsai.
Az ég magasára hófehér parazsat tesznek.
Mintha vérünkre csillan pengéfény.
Villámok éleitől lépteink megerednek.

Gyalogút siet, hogy bennünket átvezessen.
De szivárogni kezd a Hold és mozdul a híd.
Dermedt fény csobogása lett a lét.
Kihűlt csillag örvénylik bőrünktől bőrünkig.

Félelemtől megáradt arcunk remeg.
A csönd hömpölygése fölver minket.
Némán morajlik hullámra hullám.
Hatalmas tenger áztatja szívünket.

Ciánnal kevert eső hull ránk.
Mérgezett felhők súlyától megvakul a Nap.
A beomlott égbolt nem lát minket.
Sötét visszhangban csillagok bomlanak.

Éjszakák alól perog a mész is.
Az őseinktől örökölt fal csupa heg.
Egyetlen házunk, egyetlen hazánk
Isten erejével tartassék meg!

Csontos Márta

Eredetvizsgálat

A kísérlet még mindig megy,
s nem tudni megérte-e, a sugár
eljutott-e az árnyékkertbe,
adott-e meleget az égi madárnak,
belelátott-e az évszakok sötétjébe,
megjegyezte-e a lelőhelyet, ahol
megduzzadt a mag.

Vállalja-e az eredetvizsgálatot,
most, amikor azt hitte, hogy igazi
örökzöld cserje, aki áttörte fogsága
falát, s kiült a kalandok peremére.
Szárnyalni akart a terv szerint,
uralta az eget, a vizet, a tengereket,
s merészen játszadozott a csöppnyi
élőhelyen, melyet kijelölt neki az
alkotás ereje, s elindult a hetedik
napon, mert Isten-képet hordozott
a szirmai között, s még nem tudta,
nem lehet örökké bókoló amarant,
nem lehet dallam a harangzúgásban,
mert kiöntik a formából, s nem
marad más, csak az eredeti mag,
kincseitől megfosztva nem marad
más, mint ami volt, - a Prológus.
Egyszerű, porba alázott, szemétre
dobott disznóparéj, mely csak
komposztba jó egy másik újrakezdéshez.

Keresőgomb

A személy nincs már meg,
beragad a keresőgomb, ha
beütöm a neved. Az életszagú
utcákon nem maradnak meg
a hozzád hasonló botanikai
ritkaságok, ma és holnap neked
már nincs nap. Ott marad
kiáztatlan aranyad a kövek alatt.

Nem tudni, gyökeret eresztettek-e
az utánad dobott gyászkendős
virágok; mert megfosztattak a
világosságtól veled együtt, mert
feláldozták testüket érted, mert
tudták, hogy a Nagy Nihilben is
ott lappang a halhatatlanság.

Tudták, hogy életre kel az elveszett
szó, a fény is fellobban, ha elszáll
a korom, s lángol, mint a frangipáni
porcelánfehér szirmai a polinéz lányokon.

A veszteség szemébe nézek, s látom,
a mögöttesben halványul a sokkoló
valóság, s te ott ülsz a klasszikus
értékek éteri otthonában, ahol minden
egy veled, ahol belőled lélegeznek
a bokrok, a fák és a füvek.

Óda a változáshoz

Az anyag ösvényéről leléptem,
voltam hős, tanár és családanya,
félénk kislány levendula-fényben,
merész üzenetekben dadogás,
tiszta hang a napi merényletben.
Áldoztam a fekete mozdony előtt,
nem hagytam az időt rám omlani,
áthelyeztem a vágányzárakat,
átírtam a menetrendeket is,
Istentől kérdeztem a részletekben.

Most sem tudok szépen elnyugodni,
nem hagyom, hogy a fény elvirágozzék,
dolgozik bennem a pirománia,
s ha a szürke csöndben csalódottan
Földre bukik a meggyengült Nap,
ajkam időzített, robbanó töltetével
kioldom a megrekedt sugarakat.

A vers pedig újraíródik majd,
hogy olvashassák mind azok,
kik most nem értik a betűket,
nem látják jól a körvonalakat,
mert szemükben még nem
támadt fel az egykor átlótt madár.

Kerék Imre

Arany

Érdemrendet nem várt, bár érdeme számos,
ragaszkodott inkább mi magyar hazánkhoz.
Szólította néven Mikóst, ama Toldit,
ki János vitézhez virtusban hasonlít:
ész, erő dolgában színt vallottak egyként,
sosem búslakodtak egy-egy csata vesztén,
de hamarost újra nyeregbe szállottak,
bátorságot nyújtva szegény magyaroknak.
Ha ki el-elcsüggedt, nekünk példát adva:
lett Ő nemzetünknek vigasztaló Atyja,
nyelvünk őrizője ritmusban, Igében,
útmutatónk vala viharban, veszélyben. –
Kis hajónk kormányát fordítsd a világhoz,
légy tovább serkentőnk, hajdu Arany János!

Repülés

Parafrázis Nagy László témájára

Kondenzcsík-húzó fémmadár
feszül az űri meredélynek.
Alant lapul a földi táj:
hegyormok, völgyek, zöld vetések.

Kormányát biztos férfikéz
igazítja távoli célra,
suhanó szárnyait merész
ívben meg-megbillentve néha.

Már alig zümmög a motor,
csak a szíved rebben meg olykor.
Új tájak várnak valahol,
fellegportól behavazóddol.

Látlak-e még? – Kis polcodon
fél pohár bor, újság, cukorka.
Ha meglegyint az unalom,
belekortyolsz a vörösborba.

Orgonaillatod után,
akár a gyámoltalan állat,
magamban ödögök sután;
de ha géped visszahoz: várlak.